

11 04 2019

Ханӯз чанд сол пеш бо дарки вазъи ногувор дар чахон ва шиддат ёфтани чангҳои мусаллаҳона Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ – Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон бо таъкид иброз доштанд: «Террорист ватан, миллат ва дину мазҳаб надорад, балки як таҳдиде ба ҷомеаи чаҳонӣ ва ҷони ҳар як сокини сайёра аст».

Ин дар ҳоле буд, ки густариши ин зухуроти номатлубу фалокатборро ба дин ва мазҳаб, ҳосса дини ислом, алоқаманд медонистанд. Бешак, максадҳои нопоку гаразҳои бади сиёсии ҳудро меҳостанд бибароранд. Инчунин, ба ин васила дини мубини ислом ва мазҳабҳои ростини онро доғдор бисозанду ба чаҳониён бад, балки бисёр бад вонамуд бисозанд. Дар асл ислом рӯшану возеҳ ва котеона дар муқобили ин вабои асри навин сухани ҳудро гуфта ва мавқеи дурусту пойдори ҳудро ошкор сохтааст: «Ва ҳар кас муъминеро аз рӯи амд (қасдан) ба қатл бирасонад, қайқараш (подошаш, қазояш) дӯзах аст, ки дар он ҷовидона мемонад ва Худованд бар ӯ қазаб мекунад ва ӯро аз раҳматаш дур месозад ва азоби бузургеро барои ӯ омода сохтааст».

Ба таҳқиқ, қотилу мақтул – ҳар ду дар оташи дӯзаханд. Оре, мақтул низ қотил шуда метавонист, агар бар ҳарифи ҳуд дар ин маврид даст меёфт голиб меғардид. Ба яқин, амалу ҳостаҳои террористону экстремистон ба талаботи ислом, ин дини поқу мубин, дар ҳеч сурат мувофиқат намекунад. Яъне, ин аъзои гурӯҳи ноогоҳу раҳгумзадаро наметавон ифтихори исломӣ ва динӣ бахшид. Онҳо ҳаргиз ба ин фармуда, ки «муъмин бародари муъмин аст» амал наменамоянд. Бародарони онҳо хоҷагонашон ҳастанд, ки барои қалбу истифодашон дар қуштору сӯхтору ваҳшатафканӣ маблағҳои зиёди пулӣ ваъдашон мекунанду медаханд. Ҳамин тавр, нахуст дастхоро сафед ва баъд дилхоро сиёҳ мекунанд. Бо дили сиёҳ ва бедиву чаҳли мураккаб имкони бо Худо қангидан ҳам ба вучуд меояд. Аксари ин қангиён, ки аз шумори қавонони ноогоҳу нодон ҳастанд, то ба ҳол дарқ нақардаанд, ки барои ҷӣ ва бо қӣ меқананд. Дар ин сурат, на аз дини Худо меандешанд ва на аз оқибати андешаву қирдорҳои номатлубашон. Террорист, барҳақ, мазҳаб надорад. Қаро? Қунки ё онро нашинхтааст ва ё ба андақ қизе қурӯхтааст. Ӯ дар ин ҳол на мақоми ҳудро медонад ва на мақоми пешвои мазҳабашро. Ба қаҳлату қиреб қун аз он маҳрум қардидааст, қайқариро қарда наметавонад ва ҳам аз он ор дорад. Бар қузаштаи неқ, имомони ростин, муқтаҳидони асил, ки беш аз қазор сол бо раҳнамоияшон дину шарият пойдор мебошанд, қулӯҳ меандозанду фаҳм намесозанд, ки қатман подошашон санг аст. Бар рӯи олимони асили дин, устодон ва падарони ҳуд меситезанду онҳоро нодону қумроҳ меҳонанд. Ин афрод равияву қурӯҳову тақилотҳои қиддимазҳабиро нақотдихандаи ҳуд ва мисли ҳудашон донистаанд. Бешак, ин қуна афроди бемазҳаб ба иҷрои ҳар қор: қатлу қорат, қароб намудан бо як ифтихори қарояшон ҳос рӯ меоранду меқиндоранд, ки қаҳрамони

давранд.

Сарвари давлат бо эхсози ин хатархову фалокатхову амалҳои дахшатзо соли 2009 - ро Соли бузургдошти пешвои мазхабамон Имоми Аъзам эълон намуд. Ба ин хотир, аз ҷумла ҳамоиши байналмилалии «Имоми Аъзам ва ҷаҳони муосир» баргузор гардид. Мавқеъ ва нақши махсуси ӯ, мазхаби ханафии дини ислом баён ва шинос карда шуд. Имоми Аъзам соҳиби шарҳ буд, на шаръ. Донишу иҷтиҳодаш дар тамоми зиндагии пурбаракаташ ба хоҳири шинохти асолати дини ислом ва дуруст пайравӣ кардан аз он ва Куръону суннат буд.

Бо дастури Роҳбари давлат нахустин бор Куръони карим бо забони тоҷикӣ дар се давра бо теъдоди 200 ҳазор нусха нашр ва ба мардум роӣгон тақсим шуд. Инчунин, китобҳои «Саҳеҳ»-и Имом Бухорӣ, «Муснад»-и Имоми Аъзам ва дигар осори гаронарзиши диниву мазҳабӣ ба таъб расиданд. Супориш дода шуд, ки мероси арзишманди Имоми Аъзам ва Имом Бухориву дигар шахсиятҳои маъруфи олами исломро ҳарчи бештар таҳия ва нашр намоянд.

Бо қаноатмандӣ бояд ҳамеша изҳори сипос бикунем, ки роҳи динситезон, ифротгароён ва равиёву гуруҳҳои террористиву экстремистӣ, ки дар либоси дину мазҳаб зухур карда буданд, гирифта шуд.

Ҳатари зиёду асарӣ бадашон замоне бештар эҳсосу дарку фаҳм мегардид, ки барои иҷроӣ гаразҳои бад ва амалҳои нопокашон ба пуррагӣ даст меёфтанд. Онҳо боз зиёдтар имкон пайдо мекарданд, ки ҷавонони ноогоҳ аз дину мазҳаб ва сиёсати даври вазъӣ ҷаҳони муосирро аз роҳ бизананд.

Террорист, дар ҳақиқат, ватан надорад. Барои ӯ ватан ҷо, маконест, ки нафъ мебардорад. Албатта, ҷову маконе муваққатино наметавон ватан ном бурд, ҳосса ҷову маконе, ки дар он зану фарзанд, падару модар, бародару хоҳар, наздикону пайвандон ва амну осоиш набошад. Ӯ ба ҷову маконе, ки барояш замоне зодгоҳу ватан махсуб мешуд, ризо аст, ки ҳучум биёрад, дар он катл бинамояд, горат бикунанд ва оташ андар хоҷаҳо бизананд.

Террорист миллат надорад. Барҳақ, на арзишҳои миллиро мешиносад ва на онҳоро эътироф менамояд. Миллате, ки барояш эҷод карданд, миллати куштору сӯхтору дахшатафканӣ аст. Ӯ ба ҷони ҳар як сокини сайёра таҳдид мекунад.

Бояд ӯро, бояд онҳоро бишиносем. Бидонем, ки онҳо фарзандони ноогоҳи моро ба василаҳои гуногун аз роҳ задаанду мезананд. Бидонем, ки душманони мо, амну осоиштагӣ ва ободии ҷаҳонанд. Бидонем, ки нахустин тирхояшонро бар дили падару модар ва наздиконашон меандозанду онҳоро ба ҳалокат мерасонанд. Бидонем, ки ҷун ватан, миллат ва дину мазҳаб надоранд, муқаддасотро, арзишҳои милливу диниву мазҳабиро наметавонанд ва дар ин сурат бераҳмтарин шахсони дунё махсуб мешаванд. Бидонем, ки василаҳои гуногун мавҷуданд, ки ба ҳар як ҳонадон роҳ ёфта метавонанд ва майнаҳои ҷавонро барои ҷалбу истифодаи мақсадҳои нопокашон захролуд месозанд. Сарвари давлат бо огоҳии комил аз ривочу густириши ин вабои аср барои мо таъкид доштанд, то ҳақиқатро рӯшан дарёбем: «Албатта, мо мефаҳмем, ки фақру бекорӣ барои зухуроти ифротгароӣ ва терроризм дар тамоми ҷаҳон шароити мусоид ба вучуд меоварад, вале бояд гуфт, ки муҳолилаи ҳориҷӣ бо истифода аз сатҳи пасти саводу фарҳанг ва маърифати дунявӣ динӣ, ноҳудоғоҳӣ, бетараф будан нисбат ба арзишҳои волеи милливу динӣ дар замони муосир аз омилҳои асосии пайдоиш ва шиддат гирифтани ифротгароӣ гардидааст». Пас аз ин, бо таъкид дастур доданд, ки ба ин масъала тамоми масъулон бо ҷиддият машғул бишаванд ва дар рафъи камбудихо

камфаъолиятӣ ва бепарвоиву бетарафӣ зохир нақунанд. Ин дастур ба ҳар шахси огоҳу дӯстдори ватану сарзамини аҷдодӣ, миллат, инсоният, дину мазҳаби ростин низ тааллуқ дорад. Охир, тавре зикр гардид, ин зухуроти номатлубу даҳшатзо ба чони ҳар як соқини сайёра, ки мо низ дар ин шуморем, таҳдид меқунанд. Ҳосса, чун дар ду-се соли оянда вазъ мураккаб мегардад ва ҳам мо ба ҳар рӯз меҳонему мебинему мешунавем, ки чиноятҳои ҳусусиятҳои экстремистӣ ва террористидошта меафзояд ва соқинони ғӯшаҳои ғуноғуни дунё қурбони он мегарданд.

Абдулқодири РАҲИМ,
«Ҷумҳурият»